

Nora Roberts

De schilder

1

Ze dacht dat ze nooit zouden vertrekken. Vooral nieuwe cliënten hadden de neiging om te treuzelen en steeds in herhalingen te vervallen voordat ze eindelijk de deur uit gingen. Ze had medelijden met hen, want zodra ze de deur achter zich dicht hadden geslagen, lag het welzijn van hun huis, hun bezittingen en, in dit geval, hun kat in anderen's handen.

Als professioneel huizenoppasser deed Lila Emerson er alles aan om haar klanten met een gerust hart te laten vertrekken.

Terwijl Jason en Macey Kilderbrand de komende drie weken met vrienden en familie in Zuid-Frankrijk vakantie vierden, zou ze hun fantastische appartement in Chelsea bewonen. Ze zou de planten water geven, de kat verzorgen, de brievenbus leeghalen en de belangrijkste post naar hun vakantieadres doorsturen. Ze zou Maceys leuke terrastuin verzorgen, de kat aandacht geven en de telefoon beantwoorden. Alleen al met haar aanwezigheid zou ze eventuele inbrekers afschrikken.

Intussen zou ze genieten van haar verblijf in London Terrace, een chique straat in New York, net zoals ze had genoten van de mooie flat in Rome – waar ze tegen extra vergoeding de keuken had gewit – en het artistieke huis in Brooklyn met de speelse golden retriever, de al wat oudere terriër en het aquarium vol kleurrijke tropische vissen.

In de zes jaar dat ze als professioneel huizenoppasser werkzaam was, had ze al veel van New York gezien, en de laatste vier jaar ook heel wat van de rest van de wereld.

Leuk werk als je het kan krijgen, dacht ze. En dat kon ze.

‘Kom op, Thomas.’ Ze gaf de kat een aai over zijn glanzende rug. ‘We gaan uitpakken.’

Dat vond ze nog het allerleukste: zich installeren in de nieuwe omgeving. Het ruime appartement beschikte over een tweede slaapkamer,

waar ze een van haar twee koffers begon uit te pakken. Ze legde een stapeltje kleren in de spiegelkast en hing de rest in de opgeruimde inloopkast. Ze was gewaarschuwd dat de kat waarschijnlijk bij haar op bed zou willen slapen, maar daar zou ze wel een oplossing voor bedenken. De Kilderbrands, waarschijnlijk Macey, hadden een mooi boeket fresia's op haar nachtkastje gezet. Dat soort kleine, persoonlijke attenties vond Lila erg leuk, zowel om te geven als om te ontvangen.

Ze had al besloten dat ze volop gebruik zou maken van de grote badkamer met de ruime stoomcabine en het diepe bubbelbad.

'Voorzieningen zijn er om gebruikt te worden,' zei ze tegen Thomas terwijl ze haar toiletpullen uitpakte.

Omdat bijna al haar bezittingen in twee koffers pasten, vond ze het belangrijk om voor alles een goed plekje te vinden.

Na enig beraad koos ze voor de eetkamer als werkplek en installeerde ze haar laptop zodanig op tafel dat ze, als ze zat te werken, een mooi uitzicht had over New York. Was het appartement niet zo groot geweest, dan had ze het geen enkel punt gevonden om in haar slaapkamer te werken, maar nu ze de ruimte had, maakte ze er gebruik van ook.

Ze had instructies gekregen over het gebruik van de keukenapparatuur, het alarmsysteem en de afstandsbedieningen. Er waren volop gadgets in het huis, wat haar als nerd wel aansprak.

In de keuken vond ze een fles wijn, een schaal vol met vers fruit en een aantal luxe kazen, waarnaast een handgeschreven briefje voorzien van Maceys monogram:

Welkom in ons stulpje!
Jason, Macey en Thomas

Wat lief, dacht Lila. Nu was ze helemaal van plan van haar verblijf te gaan genieten.

Ze trok de fles wijn open, schonk een glas in, nam een slok en knikte goedkeurend. Met haar verrekijker in de ene en het glas in de andere hand liep ze het terras op om het uitzicht te bewonderen.

Haar cliënten hadden de buitenruimte goed gebruikt. Er stonden een paar stoelen met kussens erin, een onbewerkte stenen bank, een glazen tafel en overal potten met bloeiende planten, kerstomaatjes en geurige kruiden, die ze mocht oogsten en gebruiken.

Ze ging zitten, nipte van haar wijn en aaide Thomas, die op haar schoot sprong, over zijn zachte vacht.

‘Ze zullen hier wel vaak zitten met een kopje koffie of een borrel, denk ik. De Kilderbrands maakten een gelukkige indruk samen en in hun huis hangt een prettige sfeer. Dat voel je gewoon.’ Ze krabde Thomas onder zijn kin zodat er een dromerige blik in zijn heldergroene ogen kwam. ‘De eerste dagen zal ze vast regelmatig bellen en mailen. We zullen een paar foto’s van je maken, schat, en die sturen we haar toe, zodat ze kan zien dat je het goed maakt.’

Ze zette haar glas op tafel, pakte de verrekijker en scande de gebouwen om haar heen. Het appartementencomplex keek uit op een compleet huizenblok, waardoor ze gemakkelijk bij andere mensen kon binnenkijken.

De levens van anderen fascineerden haar nu eenmaal.

Ze zag een vrouw van haar leeftijd, gekleed in een zwart jurkje dat haar lange, fotomodelachtige lichaam als een tweede huid omspande. Ze maakte een ontevreden indruk, vond Lila. Misschien had haar date net afgebeeld met de smoes dat hij moest overwerken, fantaseerde Lila er lustig op los, en nu baalde zij vreselijk.

Een paar verdiepingen hoger zaten twee stellen in een woonkamer met moderne kunst aan de muur en ingericht met strak meubilair. Ze lachten en dronken, zo te zien martini’s. Kennelijk hielden ze niet van de zomerzon zoals Thomas en zij, want dan zouden ze wel op hun balkon hebben gezeten.

Oude vrienden, concludeerde ze. Vrienden die elkaar vaak zien en af en toe met elkaar op vakantie gaan.

Achter een ander raam ontvouwde zich het leven van een klein jongetje dat over de grond rolde met een witte pup. De blijdschap spatte er zozeer vanaf dat Lila in de lach schoot.

‘Hij wilde al zo lang een puppy, en lang betekent op die leeftijd waarschijnlijk een paar maanden. Vandaag hadden zijn ouders een verrassing voor hem en deze dag zal hij zich de rest van zijn leven blijven herinneren. Ooit zal hij zijn eigen zoon of dochter op dezelfde manier verrassen.’

Blij met het positieve slotbeeld liet Lila de verrekijker zakken. ‘Oké, Thomas. Nu gaan we nog een paar uurtjes werken. Ja, ik weet het,’ vervolgde ze, terwijl ze hem op de grond zette en het halve glas wijn oppak-

te. ‘De meeste mensen zijn nu klaar met werken en gaan uit eten of hebben met vrienden afgesproken. Of balen van een afgezegd afspraakje, zoals die blonde vamp in het zwarte jurkje. Maar ik...’ Ze wachtte even totdat hij voor haar uit het appartement binnenwandelde. ‘Ik bepaal zelf hoe ik mijn tijd indeel. Dat is een van de voordelen van mijn werk.’

Uit het mandje met kattenspeelgoed dat in de keukenkast stond, koos ze een automatisch bewegende bal die ze over de grond liet rollen.

Thomas stooft er meteen op af en begon er enthousiast mee te spelen. Hij duwde het balletje voor zich uit, klauwde ernaar en holde er dan als een idioot weer achteraan.

‘Als ik een kat was,’ mijmerde ze hardop, ‘zou ik daar ook gek van worden.’

Terwijl Thomas lekker bezig was, pakte ze de afstandsbediening en zette de radio aan. Ze noteerde op welke zender hij stond afgestemd zodat ze die weer kon inschakelen voordat de Kilderbrands terugkwamen. Ze ging van hun muziek – jazz – naar hedendaagse pop.

Op huizen passen was aantrekkelijk werk. Het leverde haar onderdak op en soms zelfs avontuur. Maar met schrijven verdiende ze de kost. De eerste twee jaar in New York had ze als freelance schrijfster – én als serverster – net het hoofd boven water weten te houden. Pas toen ze op huizen ging passen – aanvankelijk voor vrienden en vrienden van vrienden – kreeg ze echt tijd en gelegenheid om aan haar roman te werken.

En toen kwam de dag dat ze – geluk of toeval? – op het huis van een uitgever moest passen, die interesse toonde in haar werk. Haar eerste boek, *Moon Rise*, had behoorlijk verkocht. Geen knallende bestseller, maar redelijke verkoopcijfers, die haar een kleine schare fans had opgeleverd in de leeftijdscategorie veertien tot en met achttien, de groep waarop ze had gemikt. Haar tweede boek zou in oktober in de winkel liggen. Ze was benieuwd of het een succes zou worden.

Maar nu moest ze zich concentreren op deel drie van de serie.

Ze bond haar lange bruine haar met een snelle beweging bij elkaar en stak het op met een haarspeld in de kleuren van een schildpadschild. Terwijl Thomas vrolijk achter de bal aan rende, installeerde ze zich aan tafel met haar glas wijn, een groot glas ijswater en op de achtergrond de muziek waar Kaylee, haar hoofdpersonage, vermoedelijk ook naar zou luisteren.

Als vijfdeklasser had Kaylee te maken met alle ups en downs van een

middelbare scholier: verliefdheden, huiswerk, pestkoppes, intriges, liefdesverdriet en veroveringen waarmee de korte maar intensieve schooltijd was gevuld.

Een glibberig parcours, vooral als je, zoals Kaylee in deel een van de serie, nieuw op school was en je familie uit weerwolven bestond.

Het was niet gemakkelijk om als weerwolf bij vollemaan je huiswerk te maken of naar het schoolfeest te gaan.

In het derde boek voerden Kaylee en haar familie een strijd tegen een rivaliserende roedel die jacht maakte op mensen. Het was misschien iets te bloeddorstig voor de jonge lezertjes, maar zo liep het verhaal nu eenmaal.

Ze ging verder met schrijven op het punt dat Kaylee bedrogen was door de jongen van wie ze dacht te houden, een geschiedenisopdracht over de napoleontische oorlogen te laat had ingeleverd en tot overmaat van ramp in het scheikundelokaal was opgesloten door haar mooie, blonde wraakgodin.

Over twintig minuten zou de maan opkomen, ongeveer op dezelfde tijd als waarop de Science Club zou samenkomen voor hun vergadering.

Ze moest een manier vinden om weg te komen voordat de transformatie optrad.

Lila stortte zich in het verhaal en versmolt moeiteloos met Kaylee, haar angst om ontdekt te worden, haar gebroken hart en haar woede om de populaire, mannenverslindende cheerleader Sasha.

Tegen de tijd dat ze Kaylee het lokaal uit had geschreven en haar op de valreep nog een preek liet krijgen dankzij een rookbommetje dat door de vice-voorzitter van de club was meegenomen en ze zich uiteindelijk naar huis haastte, zette de transformatie in haar heldin door en had Lila ruim drie uur zitten schrijven.

Voldaan maakte ze zich los van het verhaal en keek om zich heen.

Thomas lag, uitgeput van het spelen, op de stoel naast haar en door het raam zag ze de lichtjes van de stad glanzen en glinsteren.

Precies volgens de instructies maakte ze het eten voor Thomas klaar. Terwijl de kat at, pakte ze haar Leatherman en draaide met de schroevendraaier een paar schroeven in de bijkeuken vast.

Losse schroeven leidden tot rampspoed, zowel bij mensen als bij voorwerpen. Daar was Lila van overtuigd.

Ze zag een paar rieten manden op wieltjes, nog in de verpakking,

waarschijnlijk bedoeld om uien en aardappelen in te bewaren. Ze ging op haar hurken zitten en las de beschrijving. Het was niet moeilijk om ze in elkaar te zetten. Ze moest eraan denken om Macey een mailtje te sturen met de vraag of ze het op prijs stelde als Lila het deed.

Het was een eenvoudig klusje dat haar voldoening zou schenken.

Ze schonk nog een glas wijn in en maakte een maaltijd klaar, bestaande uit fruit, kaas en crackers. Ze ging in kleermakerszit in een stoel in de eetkamer zitten, nam Thomas op schoot, en terwijl ze zat te eten, checkte ze haar e-mail, bekeek haar blog en maakte een aantekening voor een nieuwe aflevering.

‘Het loopt tegen bedtijd, Thomas.’

De kat gaapte alleen maar. Met de afstandsbediening schakelde ze de muziek uit. Ze zette Thomas op de grond, zodat ze haar bord op tafel kon zetten en nog even kon genieten van de rust van haar eerste avond in een nieuw huis.

Nadat ze een katoenen pyjamabroek en een t-shirt had aangetrokken, controleerde ze het alarmsysteem en keerde via de verrekijker terug naar de burens.

Blondie bleek uiteindelijk toch te zijn weggegaan. Ze had het licht in de woonkamer gedimd. De twee stelletjes waren ook de deur uit, misschien om te eten of naar een theatervoorstelling te gaan.

Het jongetje zou nu wel diep in slaap zijn, hopelijk met het hondje naast hem in bed. Ze zag het flauwe schijnsel van een televisie en stelde zich voor dat de ouders rustig samen zaten te kijken.

Achter een ander raam zag ze een feestje in volle gang. Een grote groep mensen, allemaal in chique cocktailkleding, liep met een glas of een bordje in de hand rond.

Ze keek een tijdje toe, stelde zich voor wat de mensen tegen elkaar zeiden, inclusief een gesprekje op fluistertoon tussen een brunette in een kort, rood jurkje en een gebronsde god in een parelgrijs kostuum, die in Lila’s fantasie een hartstochtelijke affaire hadden voor het oog van zijn berustende vrouw en haar onnozele man.

Ze scande de ramen, stopte, liet de verrekijker even zakken, maar keek toen nog eens.

De gespierde kerel op de twaalfde verdieping was, op een string na, poedelnaakt. Hij maakte sensuele bewegingen met zijn heupen, draaide zich om en liet zich op de grond vallen.

Terwijl hij de bewegingen herhaalde en er een paar aan toevoegde, kon ze zien dat hij zich behoorlijk inspande. Vast een acteur of danser, die bijverdiende als stripper totdat hij zijn doorbraak op Broadway had gemaakt.

Het was geen straf om naar hem te kijken. Integendeel.

Nadat ze een halfuur van de show had genoten, nestelde ze zich in bed, inderdaad vergezeld door Thomas. Voor de gezelligheid zette ze de tv aan en bleef hangen in een herhaling van NCIS, waarvan ze nog vóór de acteurs de dialogen letterlijk kon opzeggen. Dat kon haar niet lang boeien, dus pakte ze haar iPad erbij, zocht de thriller op waaraan ze tijdens de vlucht vanuit Rome was begonnen en nestelde zich onder de dekens.

In de daaropvolgende week ontwikkelde ze een routine. Elke ochtend om zeven uur werd ze, stipter dan door welke wekker ook, door Thomas wakker gemaakt als hij om zijn ontbijt miauwde.

Ze gaf hem zijn voer, zette koffie, gaf de planten in huis water en at een licht ontbijt terwijl ze met haar verrekijker de burens observeerde.

Blondie en haar inwonende minnaar – Lila vond hen geen types om getrouwd te zijn – maakten veel ruzie. Blondie had de neiging om met serviesgoed te smijten. Maar gelukkig beschikte de Gladjanus over goede reflexen en een behoorlijke dosis charme. De bijna dagelijkse ruzies eindigden meestal in een hartstochtelijke vrijpartij.

Voor zover ze het kon beoordelen pasten die twee prima bij elkaar. Althans, voor nu, want voor een langdurige relatie leken haar dit niet de geschikte types. Ze speelden een spel, dacht ze, een geil, sexy spel, en het zou haar niets verbazen als de Gladjanus er stiekem nog een vriendin op na hield.

Het jongetje en de pup waren nog steeds dol op elkaar. De kleine ongelukjes werden door zijn ouders of de oppas geduldig opgeruimd. Elke ochtend gingen de ouders in zakelijke outfits de deur uit, waardoor Lila vermoedde dat ze allebei een topbaan hadden.

De Martini's, zoals ze het stel in gedachten noemde, maakten zelden gebruik van hun balkon. Zij was vast iemand die elke middag een lunchafspraak had, want ze ging laat in de ochtend de deur uit om in de namiddag, beladen met winkeltassen, terug te komen.

De Feestbeesten waren zelden een avond thuis en leken totaal op te

gaan in hun jachtige bestaan. En tot haar heimelijke genoegen deed de Stripper regelmatig zijn oefeningen. Ze genoot van zijn show, evenals van de verhalen die ze elke ochtend om de bewoners heen fantaseerde. Meestal werkte ze tot in de middag, pauzeerde af en toe om met de kat te spelen en kleepte zich uiteindelijk aan om boodschappen voor het eten te doen en de buurt te verkennen.

Aan haar cliënten stuurde ze foto's van een vrolijke Thomas. Ze plukte tomaten, sorteerde de post, componeerde een kwaadaardige weervolvenoorlog en werkte haar blog bij. En ze zette de twee manden in de bijkeuken in elkaar.

Op de eerste dag van de tweede week kocht ze een fles goede Barolo, vulde ze de kaasvoorraad aan en haalde een paar minicupcakes bij een geweldige bakker in de buurt.

Iets na zeven uur die avond opende ze de deur voor haar beste vriendin Julie.

'Ha, daar ben je dan!' zei Julie, die er ondanks de fles wijn in haar ene en het geurende boeketje sterlelies in de andere in slaagde haar te omhelzen.

Met haar één meter tachtig, haar weelderige vormen en warrige rode haren was Julie Bryant de tegenpool van Lila, die een gemiddelde lengte had, slanker was en sluike bruin haar had.

'Wat ben je bruin geworden in Rome! Zelfs met factor vijfhonderd zou ik zo rood als een kreeft worden in de Italiaanse zon. Je ziet er fantastisch uit.'

'Vind je het gek, na twee weken in Rome? Alleen al de pasta. Ik zei toch dat ik voor wijn zou zorgen,' voegde Lila eraan toe toen Julie haar de fles toestak.

'Dan hebben we nu dus twee flessen. Welkom thuis, trouwens.'

'Dank je.' Lila nam de bloemen aan.

'Wauw, wat een huis. Wat groot en wat een schitterend uitzicht. Wat doen deze mensen?'

'Ze hebben om te beginnen allebei familiekapitaal.'

'O, ik wou dat ik dat had,' verzuchtte Julie.

'Laten we naar de keuken gaan, dan zet ik de bloemen in een vaas en kan ik je daarna een rondleiding geven. Hij werkt in de financiële sector en daar snap ik helemaal niks van. Hij is gek op zijn werk en speelt liever tennis dan golf. Zij doet iets met binnenhuisarchitectuur en zoals je aan

de inrichting kunt zien, heeft ze daar wel gevoel voor. Ze overweegt om voor zichzelf te beginnen, maar ze willen te zijner tijd ook graag kinderen, dus ze weet niet of dit wel het juiste moment ervoor is.’

‘Dit zijn toch nieuwe cliënten, hè? Vertellen ze je nog steeds dat soort persoonlijke dingen?’

‘Tja, ik schijn een gezicht te hebben dat mensen allerlei ontboezemingen ontlokt. En dit is Thomas.’

Julie bukte zich om de kat te begroeten. ‘Wat een leuke kop heeft-ie.’

‘Het is een lieverd.’ Lila’s donkerbruine ogen kregen een zachte uitdrukking terwijl Julie en Thomas met elkaar kennismaakten. ‘Het is niet altijd fijn om er een huisdier bij te krijgen, maar in dit geval wel.’

Ze pakte een opwindmuis uit Thomas’ speelgoedmand en genoot van Julies gulle lach toen de kat achter de muis aan vloog.

‘Wat een leuk beest.’ Julie ging rechtop staan en leunde met haar rug tegen het aanrecht terwijl Lila de bloemen in een glazen vaas schikte.

‘Rome was zeker geweldig?’

‘Nou en of.’

‘En heb je nog woeste seks gehad met een of andere knappe Italiaan?’

‘Helaas niet, maar volgens mij viel de groenteman van de plaatselijke markt voor me. Hij was om en nabij de tachtig. Hij noemde me *bella donna* en gaf me de mooiste perziken.’

‘Hm, dat is in elk geval iets. Jammer dat ik er niet was toen je terugkwam.’

‘Het was fijn dat ik als overbrugging bij je kon logeren.’

‘Je bent altijd welkom, dat weet je.’

‘Hoe was de bruiloft?’

‘Ik moet echt eerst een glas wijn voordat ik je ga vertellen over de Barre Bruiloft van nicht Melly en waarom ik officieel heb afgezegd als bruidsmeisje.’

‘Ik moest erg lachen om je sms’jes. Vooral die ene... “Hysterisch bruidje keurt roze kleur rozenblaadjes af. Slaat finaal door. Bruidje moet dood, in het belang van alle vrouwen”.’

‘Ik had haar bijna iets aangedaan. Ze hilde, ze bibberde van wanhoop. “De blaadjes zijn roze-roze en ze moeten rozenroze zijn. Doe er wat aan, Julie!” Ik was haar zowat aangevlogen.’

‘Had ze echt een halve container rozenblaadjes?’

‘Ja, ongeveer wel.’

‘Daar had je haar in moeten begraven. Bruid gestikt in rozenblaadjes. Iedereen zou het een ironisch en tegelijk tragisch ongeluk vinden.’

‘Jammer dat ik daar niet aan heb gedacht. Ik heb je echt gemist. Ik vind het veel fijner als je in New York werkt en ik bij je langs kan komen op je adresjes.’

Lila keek haar vriendin aan terwijl ze de fles wijn opentrok. ‘De volgende keer dat ik op een of andere superlocatie zit moet je meekomen.’

‘Ja, dat zeg je steeds.’ Julie liep een beetje rond door de keuken. ‘Volgens mij zou ik me dan niet op mijn gemak voelen... O jee, kijk dat ser vies. Dat moet wel antiek zijn. Schitterend, zeg.’

‘Dat is nog van haar overgrootmoeder geweest. En als je je op een van mijn adressen een avond op je gemak kunt voelen, dan voel je je ook op je gemak als je blijft slapen. Je slaapt toch ook in hotels?’

‘Ja, maar daar wonen geen mensen.’

‘Soms wel. Eloise en Nanny bijvoorbeeld.’

Julie trok even aan Lila’s lange paardenstaart. ‘Maar dat zijn romanfiguren.’

‘Romanfiguren zijn ook mensen. Anders zou het ons toch niets kunnen schelen wat er met ze gebeurt? Kom, laten we op het balkon gaan zitten. Wacht maar tot je Maceys groene oase ziet. Haar familie is ooit in Frankrijk begonnen. Met wijngaarden.’

Met het gemak van de serveerster die ze ooit was geweest pakte Lila het dienblad op. ‘Ze hebben elkaar vijf jaar geleden ontmoet toen ze daarginds op bezoek was bij haar grootouders en hij daar op vakantie was en hun wijndomein bezocht. Liefde op het eerste gezicht, volgens hen allebei.’

‘Dat is het mooiste. Op het eerste gezicht.’

‘Meer iets voor in romans, maar ik geloof dat ik zojuist een pleidooi voor fictie heb gehouden.’

Ze ging Julie voor naar het terras. ‘Ze bleken allebei in New York te wonen. Hij belde haar en ze gingen een avondje uit. Anderhalf jaar later gaven ze elkaar het jawoord.’

‘Klinkt als een sprookje.’

‘Een sprookje is eigenlijk ook een roman, maar ik hou er wel van. Ze zagen er dolgelukkig uit samen. En zoals je zult zien heeft ze echt groene vingers.’

Toen ze naar buiten liepen, tikte Julie op de verrekijsker. ‘Nog steeds aan het gluren?’

Lila tuitte haar brede, volle lippen. ‘Ik gluur niet. Ik observeer. Als mensen niet willen dat er naar binnen wordt gekeken, moeten ze de gordijnen dichtdoen.’

‘Uh-huh. Wauw.’ Julie zette haar handen op haar heupen en bekeek het balkon. ‘Je had gelijk over die groene vingers.’

De weelderig bloeiende planten in eenvoudige terracotta potten maakten van de stadse ruimte een paradijselijke oase. ‘Kweekt ze tomaten?’

‘Ja, ze zijn heerlijk. De kruiden ook. Ze heeft ze uit zaadjes opgekweekt.’

‘Zou jij dat kunnen?’

‘Als Macey het maar kan. Ik mag alles gebruiken. Dat hebben ze me op het hart gedrukt. Gisteravond heb ik een enorme maaltijdsalade gemaakt. Die heb ik hier buiten opgegeten met een glas wijn erbij terwijl ik naar de raamvoorstelling keek.’

‘Wat heb je toch een merkwaardig leven. Vertel me eens over de bewoners achter de ramen.’

Lila schonk de wijn in en strekte haar hand uit naar binnen om de verrekijker te pakken, voor het geval dat.

‘Op de tiende verdieping woont een gezin met een jongetje dat net een pup heeft gekregen. Heel snoezig, zowel kind als hond. Ze zijn dol op elkaar en het is leuk om naar ze te kijken. Op de veertiende woont een sexy blondine die samenwoont met een heel lekkere vent. Ze zouden allebei model kunnen zijn. Hij komt en gaat, en ze hebben heel intense gesprekken en heftige ruzies met rondvliegend servies, gevolgd door gepassioneerde seks.’

‘Kijk je naar ze als ze seks hebben? Lila, geef me die verrekijker.’

‘Nee.’ Lila lachte en schudde haar hoofd. ‘Ik kijk niet als ze seks hebben. Maar ik weet gewoon zeker dat ze bezig zijn. Ze praten, maken ruzie, zij loopt heftig gebarend op en neer, vervolgens grijpen ze elkaar vast en beginnen elkaars kleren uit te trekken. Ze hebben geen terras zoals dit, maar een soort balkonnetje dat aan de slaapkamer grenst. Ik heb een keer gezien dat ze maar net binnen waren voordat ze allebei naakt waren. Over naakt gesproken, er woont een man op de twaalfde... Wacht, misschien is hij thuis.’

Nu pakte ze de verrekijker en keek. ‘O jee. Dit moet je zien. Twaalfde verdieping, derde raam links.’

Nieuwsgierig nam Julie de verrekijker over en richtte hem op het raam. ‘Zo! Mmm. Mmm. Die beweegt soepel. Zullen we hem uitnodigen? Vragen of hij iets komt drinken?’

‘Ik denk niet dat hij op ons zal vallen.’

‘Waarom niet? Welke mannen vallen nou niet op ons?’

‘Homo’s, Julie.’

‘Dat kun je toch niet zien van zo’n afstand.’ Julie liet de verrekijker zakken, fronste even haar voorhoofd en hield hem weer voor haar ogen. ‘Jouw gaydar kan echt niet over een gebouw heen springen. Je bent Superman niet.’

‘Hij draagt een string. Dat zegt genoeg.’

‘Daar kan hij zich makkelijker in bewegen.’

‘Een string, Julie,’ herhaalde Lila veelbetekenend.

‘Danst hij ’s nachts?’

‘Dat vermoed ik wel. Ik denk dat hij een beginnend acteur is en in afwachting van zijn doorbraak parttime in een striptent werkt.’

‘Hij heeft een fantastisch lichaam. Dat had David ook.’

‘Had?’

Julie legde de verrekijker weg en maakte een gebaar alsof ze een takje doormidden brak.

‘Sinds wanneer?’

‘Direct na Melly’s Barre Bruiloft. Het moest gebeuren, maar ik wilde het niet tijdens de bruiloft doen, want die was al erg genoeg.’

‘Sorry, lieverd.’

‘Dank je, maar je vond David toch niks.’

‘Ik mocht hem niet echt.’

‘Dat komt op hetzelfde neer. Hoe leuk hij ook was om naar te kijken, uiteindelijk werd hij me te plakkerig. Waar ga je naartoe, hoe laat kom je terug, bla bla bla. En altijd maar sms’en of voicemailberichten achterlaten. Als ik moest werken of een afspraak had met jou of andere vriendinnen, werd hij chagrijnig. God, hij leek wel een getrouwde vrouw. Geen kwaad woord over getrouwde vrouwen, hoor, want ik ben er zelf ook een geweest. Toen we elkaar amper een paar maanden kenden, wilde hij al bij me intrekken. Ik wil helemaal niet met iemand samenwonen.’

‘Je wilde niet met David samenwonen,’ corrigeerde Lila haar.

‘Ik ben er gewoon nog niet klaar voor, zelfs niet met de ware Jakob. Het is te snel na Maxim.’

‘Dat is al vijf jaar geleden.’

Julie schudde haar hoofd en klopte op Lila’s hand. ‘Toch is het te snel. Ik kan me nog steeds kwaad maken om die vuile bedrieger. Pas als dat gezakt is, ben ik er klaar voor. Ik heb een hekel aan uit elkaar gaan,’ voegde ze eraan toe. ‘Als je bent gedumpt, voel je je rot, maar als je zelf iemand dumpt, voel je je een gemenerik.’

‘Ik heb nog nooit iemand gedumpt, maar ik geloof het meteen.’

‘Dat komt doordat jij de mannen laat geloven dat het hún idee is. Bovendien is een relatie bij jou nooit zo serieus dat er sprake kan zijn van dumpen.’

Lila glimlachte alleen maar. ‘Het is te snel na Maxim,’ zei ze, waarop Julie in de lach schoot. ‘Zullen we iets te eten bestellen? Er is een Grieks restaurant dat mijn cliënten hebben aanbevolen. Ik heb het nog niet geprobeerd.’

‘Als ze maar baklava als nagerecht hebben.’

‘Ik heb al cupcakes in huis.’

‘Nog beter. Ik heb het goed voor elkaar. Tof appartement, goede wijn, Grieks eten onderweg, mijn beste vriendin. En een sexy, bezwete...’ Ze hief haar glas weer. ‘Een sexy, bezwete, dansende man, wiens seksuele geaardheid onduidelijk is.’

‘Homo,’ herhaalde Lila en ze stond op om het afhaalmenu te pakken.

Nadat ze bijna alle wijn hadden weggeklokt bij de lamkebabs, stortten ze zich rond middernacht op de cupcakes. Misschien was het gezien haar gevoelige maag geen ideale combinatie, bedacht Lila, maar anderzijds precies wat een vriendin nodig had die dieper in de put zat na haar verbroken relatie dan ze wilde toegeven.

Het ging niet zozeer om de man in kwestie, dacht Lila terwijl ze haar ronde liep om het alarm te controleren, maar om de breuk zelf en alle vragen die naderhand aan hoofd en hart knaagden.

Ligt het aan mij? Waarom kon ik het niet laten slagen? Met wie moet ik nu uit eten?

In een cultuur van stelletjes kon je als single heel gemakkelijk last krijgen van een minderwaardigheidscomplex.

‘Nou, ik niet,’ verzekerde Lila de kat, die zich ergens tussen de laatste kebab en de eerste cupcake in zijn eigen mandje had genesteld. ‘Ik voel me prima als single. Ik kan gaan en staan waar en wanneer ik maar wil.’

Ik kan elke baan aannemen die me geschikt lijkt. Ik zie iets van de wereld, hè Thomas. En, oké, ik praat tegen katten, maar ook daar kan ik goed mee leven.’

Toch wilde ze dat ze Julie had kunnen overhalen om te blijven slapen. Niet alleen voor het gezelschap, maar ook om haar vriendin te steunen met de kater die ze morgen ongetwijfeld zou hebben.

Minicupcakes waren duivels, concludeerde ze terwijl ze zich klaar maakte om naar bed te gaan. Klein en schattig om te zien. Je denkt dat je niets eet, totdat je er een half dozijn op hebt. Ze voelde zich opgedraaid door de alcohol en de suiker en vreesde dat ze niet zou kunnen slapen.

Daarom pakte ze de verrekijker. Er waren nog ramen verlicht. Ze was dus niet de enige die om kwart voor twee nog wakker was.

De bezwete naaktloper was op, in het gezelschap van een even smake-lijk uitzierende man. Ze glimlachte triomfantelijk, vast van plan het aan Julie te vertellen.

De Feestneuzen waren nog niet naar bed. Sterker, het leek of ze net thuis waren. Aan hun kleding te zien hadden ze een goede deal gesloten. Lila bewonderde de glanzend oranje jurk van de vrouw en had ook graag een blik op haar schoenen willen werpen. Ze werd op haar wenken bediend toen de vrouw zich bukte en met één hand leunend op de schouder van de man een hooggehakte, goudkleurige sandaal met een rode zool uittrok.

Hm. Louboutins.

Lila richtte de kijker wat lager. Blondie was ook nog wakker. Ze was weer in het zwart, strak en kort, en haar opgestoken kapsel was hier en daar losgeraakt. Lila vermoedde dat ze op stap was geweest en dat de avond niet goed was afgelopen.

Ze huilde zelfs. Lila zag hoe Blondie over haar gezicht veegde terwijl ze druk en zo te zien op dwingende toon aan het praten was. Ruzie met haar vriend zeker.

Maar waar was hij?

Zelfs vanuit een andere hoek kon ze hem niet ontdekken.

Dump hem, raadde Lila haar aan. Niemand heeft het recht je zo ongelukkig te maken. Je bent een fantastische vrouw en volgens mij nog slim ook. Je bent veel meer waard dan—

Lila kromp ineem toen het hoofd van de vrouw naar achter klapte.

‘O, mijn god. Hij slaat haar. Klootzak. Hou daarmee—’

Ze slaakte zelf een kreet toen Blondie haar hand op haar wang drukte en dook in elkaar toen ze weer een klap kreeg.

De vrouw huilde en smeekte.

In één stap was Lila bij het nachtkastje, pakte haar telefoon en ging terug naar het raam. Ze kon hem niet zien in het gedempte licht, maar de vrouw wel. Zij stond met haar rug tegen het raam aan gedrukt.

‘Hou op. Het is mooi geweest,’ mompelde Lila, klaar om het alarmnummer te bellen.

Ineens verstijfde ze.

Het geluid van brekend glas. De vrouw werd door het raam geduwd. Met haar armen wijd uitgespreid, trappelende benen en haar haren als goudkleurige vleugels achter haar aan wapperend, viel ze vanaf de veertiende verdieping op het meedogenloze asfalt.

‘Mijn god, mijn god, mijn god.’ Met trillende handen toetste Lila het alarmnummer in.

‘Alarmcentrale. Zegt u het maar.’

‘Ze is uit het raam gevallen. Hij heeft haar geduwd.’

‘Mevrouw—’

‘Wacht. Wacht.’ Even sloot ze haar ogen. Ze dwong zichzelf drie keer rustig in en uit te ademen. Wees duidelijk, beval ze zichzelf. Vertel wat je hebt gezien.

‘U spreekt met Lila Emerson. Ik ben zojuist getuige geweest van een moord. Een vrouw is van de veertiende verdieping uit het raam geduwd. Ik woon op...’ Het duurde een paar seconden voordat het adres van de Kilderbrands haar te binnen schoot. ‘Het gebeurde in het tegenover gelegen gebouw... eh... ten westen van mij. Denk ik. Het spijt me. Ik kan niet helder denken. Ze is dood. Dat kan niet anders.’

‘Ik zal de hulpdiensten naar u toe sturen. Blijft u nog even aan de lijn?’

‘Ja. Ja. Ik ben er nog.’

Huiverend keek ze weer naar buiten, maar in de kamer achter het gebroken glas was het nu aardedonker.